

падна прѣдъ самата муцуна на кучето и цѣль настърхналь, погрознѣль, съ отчаянь и жалень писъкъ подскокна два пжти срѣщу отворената зжбеста пропасть.

Той се хвърли да спасява. Той закри задъ себе си своето дѣтенце и малкото му тѣло цѣло трѣперѣше отъ ужасъ, гласътъ му захрипна и прѣгракна. Врабецътъ прѣмираше, той жертвуваше себе си! Какво голѣмо чудовище трѣбва да му се е показало кучето! И все пакъ той не можа да устои на своето високо безопасно клонче. Сила, по-силна отъ неговата воля го хвърли оттамъ.

Кучето се спрѣ и се поповърна. . . . Навѣрно и то призна тая сила.

Азъ бързо повикахъ смутеното куче и се отдалехъ съ благоговѣние.

Да, азъ благоговѣхъ прѣдъ тая малка великодушна птица, прѣдъ нейната синовна любовъ.

## 2. Доволенъ човѣкъ.

По улицата върви подскачайки младъ човѣкъ. Движенията му сж весели, пѣргави и живи. Очитѣ му сияятъ. Усмивка трепти на устата му. Приятно се аленѣе милото му лице.

Той цѣль е доволство и радость.

Какво се е случило съ него?

Наслѣдство ли е получилъ? Въ чинъ ли е повишенъ? При своитѣ мили ли отива? Или просто, хубавичко се е нахранилъ и сега е ситъ и му е добръ?

Не!

Той е скроилъ клевета противъ единъ свой познайникъ. Разпространилъ е грижливо тая клевета. Чулъ е сжщата тая клевета отъ устата на другъ свой познайникъ и самъ ѝ е повѣрвалъ.